

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-139)

Feb (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 116)

713. பூதவாஸ:

க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோதும், பரத்வ நிலையில் உள்ளது போன்று, அவன் உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருந்தவன். வஸந்தி த்வயி பூதாநி பூதாவாஸஸ்ததோ ஹரே - ஸ்ரீஹரி! உன்னில் அனைத்தும் வசிக்கின்றன, நீயே அனைத்தின் இருப்பிடம் ஆவாய்.

714. வாஸுதேவ:

வஸுதேவருடைய புத்ரனாக உள்ளபோதிலும், வ்யூஹ வாஸுதேவனாகவே விளங்குபவன். மாதூராத அத்முதமாயாய - மதுராவில் ஜனித்து பல அற்புதங்களுடன் கூடியவன்.

715. ஸர்வாஸுநிலய:

அனைத்து உயிர்களுக்கும் உயிர்வாழ தாரகனாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விநா க்ருஷ்ணேந கோவ்ரஜா: - க்ருஷ்ணன் இல்லாமல் கோகுலத்தில் உள்ள பசுக்கள் உயிர் தரிக்க இயலாதது போன்று

- மஹாபாரதம் – அஸூர்யமிவ ஸூர்யேண நிவாதமிவ வாயுநா க்ருஷ்ணேந ஸமுபேதேந ஜஹ்ருஷே பாரதம் புரம் – சூரியன் இல்லாத இடத்தில் சூரியன் வந்தது போன்றும், காற்று வீசாத இடத்தில் காற்று வீசியது போன்றும் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு க்ருஷ்ணன் வந்தபோது அங்கிருந்தவர்கள் உணர்ந்தனர்.

716. அனல்:

ஸாதுக்களுக்கு தான் எத்தனை உபகாரங்கள் செய்தாலும், அதனால் மனநிறைவு கொள்ளாமல் உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்பதி – திரௌபதி என்னை கோவிந்தா அழைத்த கூக்குரல் இன்னமும் எனது இதயத்தில் வட்டி கூடும் கடன் போன்றே உள்ளது.
- த்வௌ து மே வதகாலே அஸ்மிந்ந சஷந்தவ்யௌ கதஞ்சந யஜ்ஞவிந்தகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாம் ச துர்ஹ்ருதம் – நான் யாரை வேண்டுமானாலும் பொறுத்துக் கொள்வேன். ஆனால் இருவரை மட்டும் பொறுக்க இயலாது: யஜ்ஞத்தைத் தடுப்பவர்கள், பாண்டவர்களுக்குத் தீமை எண்ணுபவர்கள்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 139)

ஒரு வாக்கியமானது பலவிதமான தன்மைகள் கொண்ட ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவே இருக்கலாம். “அந்தத் துணி சிவப்பு நிறம்” என்ற வாக்கியமும், இது போன்ற பல வாக்கியங்களும் ஒரே வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவே இருக்கலாம். இது போன்ற வாக்கியத்தின் ப்ரயோஜனம் என்னவென்றால், துணி என்ற வஸ்துவை அந்தந்த தன்மையுடன் சேர்த்து உரைப்பது மட்டுமே ஆகும். ஆனால் “சிவப்பு” என்ற பதம் மட்டுமே சிவந்த தன்மை என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது. இது போன்ற வாக்கியங்களில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - துணி என்ற வஸ்து சிவந்த நிறம் கொண்டதாக உள்ளது என்பதே ஆகும். ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள பலவிதமான சொற்கள் மூலம் ஒரு வஸ்துவானது ஒன்று, இரண்டு அல்லது பல தன்மைகள் கொண்டுள்ளது என்று கூறியிருக்கலாம்; ஆக இதன் மூலம் அந்த வஸ்துவானது பல தன்மைகள் கொண்டது என்று கூறிய பின்னர், அந்த வஸ்துவின் செயல்கள் குறித்த பதங்களுடன், தன்மைகளைக் குறிக்கின்ற பதங்களுக்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- தேவதத்த: ச்யாமோ இவா லோஹிதாசேஷா தண்டி குண்டலீ திஷ்டதி - தேவதத்தன் மாநிறமும், வாலிபமும், சிவந்த கண்ணும், குச்சியும், குண்டலமும் உடையவன் ஆவான்.
- சுக்லேந வாஸஸா யவநிகாம் ஸம்பாதயேத் - ஒருவன் வெண்மை நிற வஸ்தரம் கொண்ட திரைச்சீலை உண்டாக்கக் கடவன்.
- நீலமுத்பலமாநய - நீலத்தாமரையைக் கொண்டு வா.

- காமாநய சுக்லாம் சோபநாசனீம் – வெண்மையும் அழகும் கொண்ட கண்கள் உள்ள பசுவைக் கொண்டு வா.
- தைத்திரீய ஸம்ஹிதை – அக்நயே பரிக்ருதே புரோடாசம் அஷ்டாகபாலம் நிர்வபேத் – எட்டு ஓடுகளில் உள்ள புரோடசம் என்ற அடையை அவன் அக்னியில் சேர்க்க வேண்டும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 139)

மூலம் - “ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ரயம்” என்றது இவன் தஞ்சமாக உபதேசித்த பாஷாவாக்யங்களும் திருமந்த்ரம்போலே ஆதரித்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்றபடி; அல்லது இவன் சொல்லும் லௌகிக வ்யவஹாரங்கள் ஜபாதியோஜ்யங்கள் என்றபடியன்று “சொல்லும் அவிடு கருதியாம்” என்றதுக்கும் இப்படி ஹிதார்த்தமான வாக்யமே விஷயம்.

விளக்கம் - ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ரயம் - அவன் கூறுவது மந்த்ரம் போன்றதே ஆகும் - என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், அவன் சாதாரண வாக்கியங்களை உச்சரித்தால் கூட, அவற்றை திருமந்த்ரம் போன்று எண்ணிக் கொண்டு பின்பற்றவேண்டும் என்பதாகும். அல்லது, அவன் கூறுவதை ஜபம் போன்று கொள்ளாமல், ஞானஸாரத்தில் (40) - சொல்லும் அவிடு கருதியாம் - அவன் கூறும் பரிஹாஸ வார்த்தைகளும் வேதம் போன்று ஆகும் - என்றும் கொள்ளலாம்.

மூலம் - “தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் சுசி” என்றது ஆதார விஷயத்தில் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாநம் போலவும் தீக்ஷாகாலத்தில் விஷ்ணுஹஸ்தப்ரதாநாக்யஸ்பர்சம் போலவும் திருப்ப்ரதிஷ்டையில் மஹாபாகவத ஸ்பர்சம் போலவும், மற்றும் ஸ்பர்சம் விஹிதமான இடங்களிலே இவனுடைய ஸ்பர்சம் பெற்றதாகில் ஸ்ப்ருஷ்டமானவையெல்லாம் பரிசுத்தமாமென்றபடி அல்லது

உதும்பரம் ந ஸாதேத்து

காலிங்கோதும்பராலாபு பிம்பாநி பரிவர்ஜயேத் தாந்யச்நதஸ்து ஸததம்
நித்யம் தூரதரோ ஹரி: வருந்தாக கதகாலிங்க பில்வோதும்பரபி: ஸடா:
யோ பக்ஷயதி ஸம்மோஹாத்தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: காலிங்கீம்
க்ஷுத்ரவார்த்தாகம் தக்தாந்நம் மௌஸலீம் ததா தும்பிகாபல
மச்நீயாத்தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: யோத்தி வார்த்தாக காலிங்கம் மஸூர
விஸகாந்யபி அந்தகாலே ஜகந்நாதம் கோவிந்தம் ந ஸ்மரிஷ்யதி

தும்பம் கோசாதகம் சைவ பலண்டும் க்ருஞ்ஜனம் ததா சத்ராகம்
விட்வராஹம் ச புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத்

நாளிகா சண சத்ராக குஸும்பாலாபு விட்பவாந் கும்பீ கஞ்சகவ்ருந்தாக
கோவிதாராம்ச்ச வர்ஜயேத் க்ஷீரம் லவண ஸம்மிச்ரம் உச்சிஷ்டேபி ச
யத்க்ருதம் பாநம் ரஜகதீர்த்தே ச ஸுராபாநஸமம் விது:

ஆரநாளம் ந ஸேவேத கதாசித்பகவத்பர: ஸுராகல்பம் ஹி தத்ஞேயம்
தஸ்மாத்த்யத்நேந வர்ஜயேத் ப்ரமாதாதபி கீலாலம் ய:
ஸ்ப்ருசேத்வைஷ்ணவோ நர: உபசார சதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே

ஏகாதச்யாம் ஸுரச்ரேஷ்ட யோ புங்க்தே த்விஜஜந்மவாந் ப்ரதிக்கராஸமயம்
புங்க்தே கில்பிஷம் ச்வாநவிடஸமம் ஏகாதச்யாம் து யோ புங்க்தே
சக்தஸ்ஸந்நிருபத்ரவ: ஸுராபாநஸமம் பாபம் பவேத்தஸ்ய ந ஸம்சய:
மத்யாபாநாத் ஸுரச்ரேஷ்ட பாதைவ நரகம் வ்ரஜேத் ஏகாதச்யந்நகாமஸ்து
பித்ருபிஸ்சஹ மஜ்ஜதி

அந்நதோஷாதசமநாத் நாநாவிஷயதர்சநாத் தேஹசௌசாதி விரஹாத்
ஸமலம் ஜாயதே மந:

ஆலஸ்யாதந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர்விப்ராந் ஜிகாம்ஸதி

இத்யாதிகளாலே நிஷித்தமானவையெல்லாம் இவன் தொட்டவாறே சுத்தமாம் என்றபடியன்று. இப்படி விஷய வ்யவஸ்தை பண்ணாதபோது பரிக்குறீதமங்களான பஹுசாஸ்த்ரங்களோடும் சிஷ்டாநுஷ்டாநத்தோடும் விரோதிக்கையாலே அதிவாதமாத்த்ரமாய் விடும்.

விளக்கம் - தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் சுசி - அவன் எதனைத் தொடுகிறானோ அவை தூய்மை அடைகின்றன - என்ற வாக்கியத்தை, நோயாளி ஒருவன் நீராடுவதற்குப் பதிலாக அவனைத் தொட்டு ஒருவன் அவன் சார்பாக நீராடலாம்; தீசைஷ கொடுக்கும் காலத்தில் ஆசார்யன் சிஷ்யனைத் தொடுதல் என்பது மஹாவிஷ்ணுவின் திருக்கரத்தால் தொடுதலுக்குச் சமம்; புதிதாக ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விக்ரஹத்தை பாகவதன் ஒருவன் தொடுவது உயர்ந்தது முதலான வாக்கியங்களில் உள்ள பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி இவனுடைய தொடுதல் என்பது தூய்மைப்படுத்தவல்லது என்று கருத்து. இதனை ஏற்காவிட்டால், கீழே உள்ள பல வாக்கியங்களில் காணப்படும் தவிர்க்கப்படவேண்டிய பலவையும் இவனது தொடுதலால் தூய்மை அடையும் என்றாகிவிடும்:

- மஹாபாரதம் - உதும்பரம் ந ஸாதேத்து - அத்திக்காயை உண்ணக்கூடாது
- காலிங்கோதும்பராலாபு பிம்பாநி பரிவர்ஜயேத் தாந்யச்நதஸ்து ஸததம் நித்யம் தூரதரோ ஹரி: வருந்தாக கதகாலிங்க பில்வோதும்பரபி: ஸடா: யோ பசுஷயதி ஸம்மோஹாத்தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: காலிங்கீம் சுஷுத்ரவார்த்தாகம் தக்தாந்நம் மௌஸலீம் ததா தும்பிகாபல மச்நீயாத்தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: யோத்தி வார்த்தாக காலிங்கம் மஸூர விஸகாந்யபி அந்தகாலே ஜகந்நாதம் கோவிந்தம் ந ஸ்மரிஷ்யதி - அத்திக்காய், சுரைக்காய், கோவைப்பழம் முதலானவற்றை உண்ணக்கூடாது; இவற்றை உண்பவனிடமிருந்து ஸ்ரீஹரி தூரத்திலேயே இருப்பான். வெண்கத்திரிக்காய், தேத்தாங்கொட்டை, குவளை, அத்திக்காய், காந்தல் ஆகியவற்றை யார் ஒருவன் உண்கிறானோ அவனிடமிருந்து ஸ்ரீஹரி தூரத்திலேயே உள்ளான். சிற்றவரை, காந்தல், சுரைக்காய்

உண்ணக்கூடாது; இவற்றை உண்பவனிடமிருந்து ஸ்ரீஹரி தூரத்திலேயே இருப்பான். வெண்கத்திரி, கன்று போட்ட 10 நாட்களுக்குள்ளான பசுவின் பாலால் உண்டான தயிர், தாமரைக்கிழங்கு ஆகியவற்றை உண்பவன் தன்னுடைய மரணகாலத்தில் ஜகந்நாதனை எண்ணமாட்டான்.

- தும்பம் கோசாதகம் சைவ பலண்டும் க்ருஞ்ஜனம் ததா சத்ராகம் விட்வராஹம் ச புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் - பீர்க்கங்காய், ஈருள்ளி, வெள்ளுள்ளி, நாய்க்குடை ஆகியவற்றை உண்பவன் சாந்த்ராயணம் என்னும் விரதத்தைச் செய்யவேண்டும்.
- நாளிகா சண சத்ராக குஸும்பாலாபு விட்பவாந் கும்பீ கஞ்சகவ்ருந்தாக கோவிதாராம்ச்ச வர்ஜயேத் சஷீரம் லவண ஸம்மிசீரம் உச்சிஷ்டேபி ச யத்க்ருதம் பாநம் ரஜகதீர்த்தே ச ஸுராபாநஸமம் விது: - தேங்காய்முளை, நாய்க்குடை, குசும்பை, சுரைக்காய், மலத்தை எருவாக இட்டு அதன் மூலம் விளைந்தவை, உப்பு இட்ட பால், எச்சிலில் உண்டாக்கிய நெய், வண்ணான்துறை நீர் ஆகியவற்றை உட்கொள்ளுவது கள்ளுக்குச் சமம்.
- ஆரநாளம் ந ஸேவேத கதாசித்பகவத்பர: ஸுராகல்பம் ஹி தத்ரோயம் தஸ்மாத்யதநேந வர்ஜயேத் - பகவத் பக்தி கொண்ட ஒருவன் காடியை எப்போதும் உண்ணக்கூடாது. அது கள்ளுக்குச் சமம் என்பதால் அதனைத் தள்ளவேண்டும்.
- ப்ரமாதாதபி கீலாலம் ய: ஸ்ப்ருசேத்வைஷ்ணவோ நர: உபசார சதேநாபி ந சஷமாமி வஸுந்தரே - பூமாதேவியே! எந்த விஷ்ணுபக்தன் ரத்தத்தைத் தான் அறியாமல் தொட நேர்ந்தாலும், அந்தத் தோஷத்தை நான் நூறு உபசாரம் செய்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.
- ஏகாதச்யாம் ஸுரச்ரேஷ்ட யோ புங்க்தே த்விஜஜந்மவாந் ப்ரதிக்ராஸமயம் புங்க்தே கில்பிஷம் ச்வாநவிட்ஸமம் - அந்தணன் ஒருவன் ஏகாதசியில்

அன்னத்தை உண்டால், அவன் ஒவ்வொரு களபத்திலும் பாவத்தையே உண்கிறான். அவன் உணவு நாயின் மலத்துக்குச் சமம் ஆகும்.

- ஏகாதச்யம் து யோ புங்க்தே சக்தஸ்ஸந்நிரூபத்ரவ: ஸுராபாநஸமம் பாபம் பவேத்தஸ்ய ந ஸம்சய: மத்யாபாநாத் ஸுரச்ரேஷ்ட பாதைவ நரகம் வ்ரஜேத் ஏகாதச்யந்நகாமஸ்து பித்ருபிஸ்சஹ மஜ்ஜதி - யார் ஒருவன் சக்தியோடு கூடியவனாக உள்ளபோதிலும், ஏகாதசியில் உண்கிறானோ, அவனுக்குக் கள் உண்ட பாவன் ஏற்படும். இதில் ஐயமில்லை. கள் குடித்தவன் தான் மட்டும் நரகம் செல்வான்; ஏகாதசியில் அன்னத்தை உண்பவன் தனது பித்ருக்களையும் நரகம் கொண்டு செல்வான்.
- அந்நதோஷாதசமநாத் நாநாவிஷயதர்சநாத் தேஹசௌசாதி விரஹாத் ஸமலம் ஜாயதே மந: - தோஷத்துடன் கூடிய உணவை உண்பதாலும், வைராக்யம் இல்லாததாலும், பலவிதமான விஷயங்களைக் காண்பதாலும், சரீரசுத்தி இல்லாமையாலும் மனம் தோஷம் கொண்டதாக ஆகிறது.
- ஆலஸ்யாதந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர்விப்ராந் ஜிகாம்ஸதி - வேத அத்யயனம் செய்யாமலும், சோம்பலாலும், ஆஹாரத்தில் உள்ள தோஷத்தாலும் அந்தணர்களைக் கொல்ல எண்ணுகிறான்.

மேலே உள்ள பல வரிகளால், விலக்கப்பட்டவை என்றாலும் இவன் தொட்டால் அவை தூய்மை அடையாது என்று உணரலாம். இப்படியாக ஆராயாமல் உள்ளபோது, அவை பலவிதமான சாஸ்த்ரங்களோடும், அவற்றைக் கடைபிடிக்கின்ற விதிமுறைகளோடும் முரண்பாடாகிவிடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 95)

311. ஸாக்ஷாத்தபலமும் ஆசார்யத்வம் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன்
நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பல சதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர
ஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து,
உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளது உபதேஷ்டவான வாசார்ய
பரதந்த்ரனுக் குபதேச பாத்ரமான விவனைக் குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும்
ஸித்திக்கும்படியை ப்ரச்நோத்தர ரூபேண வருளிச் செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்தபலமும்)
என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இந்த சிஷ்யன் பலன்கள் குறித்து நினைக்காமல்
உள்ளபோதிலும் இந்த நான்குவிதமான பலன்களும் சிஷ்யனுடையவும்,
ஈச்வரனுடையவும், ஆசார்யனின் ஆசார்யனுடையவும் நினைவு மூலம்
உண்டாகிவிடும் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்; மேலும் உபதேசத்திற்கு நேராக
பலனாக உள்ளதும், உபதேசம் செய்வனாகிய தனது ஆசார்யனுக்கு
வசப்பட்டவனாகிய ஆசார்யனுக்கு உபதேசிக்கப்படும் சிஷ்யனைக் குறித்து உள்ள
ஆசார்யனாகும் தன்மை எவ்விதம் ஏற்படுகிறது என்பதைக் கேள்வி பதில் வடிவில்
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸாஷாத்த்பலமாவது), உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களா சாஸநத்துகாளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது), தன்னை யாசார்ய பரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன் பக்க லுபதேசங் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்தி பண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

விளக்கம் - (ஸாஷாத்த்பலமாவது) - உபதேசிக்கப்படும் சிஷ்யன் திருந்தி ஸர்வேச்வரனுக்கு திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக ஆவது. (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனாகிய தான், கருத்து மாறுபாடுகள் ஏதும் இன்றி உபதேசம் செய்தால் மட்டுமே பலன் என்று உபதேசிக்கும்போது, அவனும் அப்படியே திருந்தி ஸர்வேச்வரனுக்கு திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக ஆதல். (ஆசார்யத்வமாவது) - தன்னைத் தனது ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டவனாகவே எண்ணியபடி உள்ள இந்த ஆசார்யன், தன்னிடம் உபதேசம் பெற வந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யனாக ஆதல். (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - இப்படியாகத் தன்னையும், சிஷ்யனையும், பலத்தையும் மாறுபட்டு எண்ணாமல், உள்ளது உள்ளபடி உபதேசம் செய்கின்ற தன்மை கொண்ட இந்த ஆசார்யன், தனது ஆசார்யனே தனது சிஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் என்று எண்ணுவதால் இவனுக்கு ஆசார்யனாகும் தன்மை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷத்தமாக வடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இல்லாமல், சூர்ணை 308ல் கூறப்பட்டதான, தள்ளப்பட வேண்டியவற்றில் மிகவும் கொடியதாக உள்ளதான மாறுபட்ட சிந்தனையுடன் உபதேசம் செய்தால் ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஸ்வரூபம் ஏற்படாது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்னபடியே யதா ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக் காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை; இப்படி யதா ப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில் உபதேச சுத்தி யில்லாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை யென்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டபடி, உள்ளது உள்ளபடி நேர்த்தியாக உபதேசம் செய்தால் அன்றி ஸர்வேச்வரன் இவனை ஆசார்யனாக ஏற்கமாட்டான் என்பதால், உபதேசம் செய்பவனுக்கு ஆசார்யன் என்ற ஸ்வரூபம் கிட்டாது. இவ்விதம் உள்ளது உள்ளபடி உபதேசம் செய்யாதபோது, செய்யப்பட்ட உபதேசம் என்பது கிட்டாமல் போவதால், உபதேசத்தைப் பெறுகின்ற சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்தன்மை என்ற ஸ்வரூபம் கிட்டாது.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்தர்யமும் வேணும்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக் கிரண்டு குண மவச்யம் வேணுமென்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனுக்கு இரண்டு குணங்களும் அவசியம் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபதேஷ்டவான வாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸந்நான சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்மைக்

குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரணபூதனான வநுஸந்திக்கைக் கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்தர்யமும் அவச்யமுண்டாக வேண்டுமென்கை.

விளக்கம் - உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனுக்கு, உய்வதற்கான எண்ணம் கொண்டு தன்னை வந்தடைந்த சிஷ்யனிடம் - ஐயோ - என்ற இரக்கம் எழவேண்டும்; அவன் உய்வதற்கு ஏற்றதான உபதேசம் போன்றவற்றைச் செய்வதற்கு அவசியமான கருணை வேண்டும். தன்னை உபதேசம் செய்பவனாக எண்ணாமல், தனது ஆசார்யனுக்குத் தான் ஒரு கருவியாக மட்டுமே உள்ளோம் என்று எண்ணுவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள தனது ஆசார்யனிடம் வசப்பட்டிருத்தல் என்பதும் வேண்டும்.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்தர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு குணங்கள் மூலம் பலிக்கும் விஷயங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்தருத்வ புத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனாகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீநனாய் வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்தர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் திருந்துகின்ற காலம் முடிய உபதேசம் செய்கின்ற ஆசார்யனுடைய கருணை காரணமாக, நாளுக்கு நாள் ஸ்வரூபத்தில் உள்ள தோஷங்கள் அழிந்தபடி உள்ளதால், சிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபம் கிட்டிவிடுகிறது. தான் உபதேசம் செய்வதாக எண்ணாமல், தனது ஆசார்யனின் அவயவமாகவே தன்னை எண்ணுவதாலும், தனது அனைத்து செயல்களிலும் ஆசார்யனுக்கு வசப்பட்டவனாக நடந்துகொள்ள உறுப்பாக உள்ள பாரதந்தர்யம் மூலம் ஆசார்யனாகிய தனது ஸ்வரூபம் கிட்டுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்ததாய்த்தது, ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பல விஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் க்ரூரநிஷித்தமென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும் வழியும், ஸாஷாத் பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும் வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்த்யா உபதேசிக்கி லுபய ஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனானவனுக் கவச்யாபேசஷித குணத்வயமும், ததுபய பலமும் சொல்லிற்றாய்த்தது.

விளக்கம் - ஆகவே இதுவரை கூறப்பட்டது என்னவென்றால் – உயர்ந்த நன்மை குறித்து சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது தன் விஷயத்திலும், சிஷ்யன் விஷயத்திலும், பலன் விஷயத்திலும் ஏற்படக்கூடிய மாறுபட்ட எண்ணங்கள் மிகவும் கொடியவை என்றும்; அவைதாம் இவை இவை என்றும்; இவன் விரும்பாமல் உள்ளபோதிலும் இந்த உலகப் பலன்கள் தானாகவே வந்து சேரும் வழியையும்; நேரான பலனாகிய ஆசார்யத்தன்மை கிட்டும் வழியையும்; இவ்விதம் இல்லாமல் மாறுபட்ட எண்ணத்துடன் உபதேசம் செய்தால் இருவருக்கும் ஸ்வரூபம் கிட்டாமல் போவதும்; ஆசார்யனுக்கு இருக்கவேண்டியதான க்ருபை மற்றும் பாரதந்தர்யம் ஆகிய இரண்டு குணங்களும்; அந்தக் குணங்களால் ஏற்படவல்ல பலனும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 105)

1-10-10 மறப்பும் ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன்

மறக்கு மென்று செந்தாமரைக்கண்ணோடு

மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான் றன்னை

மறப்ப னோவினி யானென் மணியையே?

பொருள் - மறந்துபோதல் என்பதையும், ஞானம் என்பதையும் நான் சிறிதும் அறிந்தவன் அல்லன். இப்படியாக நான் உள்ளபோது தனது விஷயத்தில் எனக்கு அறிவை ஏற்படுத்தி, “இவன் இதனை மறந்துவிடுவான்” என்று தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணினான். ஆகவே கடாசுஷிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள தனது சிவந்த தாமரைப் போன்ற கண்களுடன் நோக்கியபடி, மறந்துபோக வாய்ப்பு இல்லாதபடி, எனது நெஞ்சத்தில் நிலையாக நின்றான். இப்படியாக நீலரத்தினம் போன்ற எனது ஸர்வேச்வரனை நான் இனி எவ்விதம் மறப்பேன்?

அவதாரிகை - ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோவென்ன; நெஞ்சில் இருளை அறுத்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஆனாலும் மிகவும் முயற்சி எடுத்து அவனை நீவிர் மறக்க இயலும் அல்லவோ?”, என்று சிலர் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “எனது நெஞ்சத்தில் உள்ள இருளை முற்றிலுமாக விரட்டிவிட்டு, எப்போதும் எனது நெஞ்சத்தில் வசிப்பவனை நான் மறந்துபோக ஏதேனும் வழி உள்ளதோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) நான் சேதனனாய் நினைத் தேனாகிலன்றோ மறப்பது? நினைத்தேன் நானானவன்றிறே மறக்க இடமுள்ளது. ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயமாமதிறே அஜ்ஞானத்துக்கும் ஆச்ரயமாவது; அசித் கல்பனாய்க் கிடீர் நான் இருந்தது. (மறக்கும் இத்யாதி) இப்படியிருக்கிற நான் நினைத்தேனாகவும் நினைவையும் என் தலையிலே ஏறிட்டு, “பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதம் வரவொண்ணாது” என்று பார்த்து, அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப் பற்றி எனக்கு வரும் விஸ்மருதி போம்படி என் ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. (மன்னினான்) “புறம்பே அந்யபரதை உண்டு” என்று தோற்ற இருக்கிறிலன். (மறப்பனோ இனி யான் என் மணியையே) பெருவிலையானான ரத்தம் கைப்புக்குந்தால் அததை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவர்களோ? (மறப்பனோ இனி) மறவாமைக்குப் பரிகரம் அவன் கையிலே உண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? கீழ் அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப் போலேயிறே மேலுள்ள காலமும் மறக்க விரகில்லாதபடியும். (யான்) அநாதிகாலம் “மறந்தேன் உன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப் போந்த நான். (என் மணியையே) பெருவிலையனாய் முடிந்தாளலாம்படி கைப்புக்குந்து புகரையுடைத்தான நீலமணி போலேயிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநுபவ யோக்யமாம்படி பண்ணி வைத்த பின்பு, நான் அவனை அநாதரிப்பனோ?

விளக்கம் - (மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) - நான் சேதனனாய் எண்ணினால் மட்டுமே மறக்கக் கூடும்; அல்லது அவனைப் பற்றி நான் எண்ணினேன் என்றால் அவனை மறக்கக்கூடும்; அவன் அல்லவோ என்னை எண்ணுகிறான்? ஞானத்திற்கு அடிப்படையாய் இருக்கும் ஒன்று மட்டுமே அஜ்ஞானத்துக்கும் அடிப்படையாய் இருக்கும். நான் அறிவற்ற பொருளாக அல்லவோ கிடந்தேன்? அதாவது அசித் வஸ்துவாகக் கிடந்த என்னை எடுத்துக்

கொண்ட பின்னர் மறப்பேனோ? “ஞானம் நானொன்று உணர்ந்திலன்” என்றால் போதாதோ, “மறப்பும் ஞானமும்” என்று சேர்த்துக் கூற வேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இப்போது பகவத் விஷயம் குறித்த ஞானம் இல்லாமல் போனாலும், காலம் எல்லையற்றதாக உள்ளதால் முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் அந்த ஞானம் ஏற்பட்டு இப்போது மறந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளதே; ஆனால் அப்படியும் இல்லை என்று உணர்த்தவே இவ்விதம் கூறுகிறார். (மறக்கும் இத்யாதி) – இப்படியாக உள்ள நான், அவனை நினைத்தேன் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் பற்றிக் கொண்டு, அந்த நினைவை எனது செய்கையாகவே கொண்டு, “இவனுக்கு இப்போது பிறந்த ஞானத்துக்கு நாசம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது” என்று எண்ணினான்; ஆகவே தனது அழகான திருக்கண்களால் குளிர கடாசஷம் செய்தபடி, தன்னைப் பற்றி எனக்கு ஏற்படக்கூடிய அறியாமை என்பது விலகும்படி, எனது ஹ்ருதயத்தில் எப்போதும் வாசம் செய்தபடி உள்ளவனை. (மன்னினான்) – முன்பு மற்ற வஸ்துக்கள் பலவற்றிலும் எனக்கு ஈடுபாடு உண்டு என்று நான் இருந்தேன்; அதனால் மன்னினான் என்றார். (மறப்பனோ இனி யான் என் மணியையே) – மிகுந்த விலை மதிப்பு கொண்ட இரத்தினக்கல் கிடைத்தால் அதனை முற்றிலுமாக அனுபவிக்காமல், தூக்கி எறிவார்களோ? (மறப்பனோ இனி) – மறந்து போகாமல் இருப்பதற்குக் கருவியான செந்தாமரைக்கண்கள் அவனிடம் இருக்கும்போது இனி மறந்து போக ஏதேனும் வழி உண்டோ? எல்லையற்ற காலம் அவனுடைய சிந்தனையும் ஞானமும் ஏற்பட வழி இல்லாதது போன்று, இப்போது அவனை மறந்து போக வழி இல்லாமல் உள்ளது. (யான்) – எல்லையற்ற காலம் பெரிய திருமொழி (6-2-2) – மறந்தேன் உன்னை முன்னம் – என்பதற்கு ஏற்ப மறந்திருந்த நான். (என் மணியையே) – மிகுந்த விலை கொண்டதான ப்ரகாசத்துடன் கூடிய நீலமணி போன்று ஸௌலப்பயத்துடன் கூடியுள்ள தன்னை, எனக்கு அனுபவிக்கலாம்படி அவன் செய்து வைத்த பின்னர் நான் அவனை மறப்பேனோ?

1-10-11 மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோ

ரணியை தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

பணிசெயாயிரத்துள் இவை பத்துடன்

தணிவிலர் கற்பரேல் கல்வி வாயுமே

பொருள் – ஒளிவீசும் மாணிக்கம் போன்ற வடிவம் கொண்டவனை, பரமபதத்தில் உள்ளவர்களின் தலைவனை, தனக்குத் தானே ஓர் ஆபரணம் போன்று உள்ளவனை, அழகான ஆழ்வார் திருநகரியில் அவதரித்தவரான நம்மாழ்வார் சொற்கள் மூலம் செய்யப்பட்ட ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கற்பவர்களுக்கு கைங்கர்யம் என்பது பலனாக ஏற்படும்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிசய புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

பொருள் – இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்பவர்கள் எல்லையற்ற புருஷார்த்தமாக விளங்குகின்ற பகவத் கைங்கர்யம் என்பதைப் பெறுவார்கள் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மணியை) “முந்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்கும்” என்று ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. “தென்குறுங்குடி நின்ற” என்கிறவிடத்தில் ஸௌலப்யம். (வானவர் கண்ணனை) “உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி” என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (தன்னதோரணியை) “அச்செம்பொனே திகழுந்திருமூர்த்தி” என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது. இம்மூன்றும் கூடின பசங்கூட்டாயிற்று பரதத்த்வமாகிறது. (தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாய், “நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்தகரித்தோமாக வேணும்” என்று, சொற்கள் தான் “என்னைக் கொள், என்னைக் கொள்” என்று, “மிடைந்த சொல்” என்கிறபடியே சொற்கள் பணி செய்த ஆயிரம் என்னுதல்; சொல்லாலே பணி செய்த ஆயிரமென்று வாசிகமாக அடிமையைச் சொல்லுதல். (உடன் தணிவிலர் கற்பரேல்) ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில். தணிவாகிறது - மெத்தென்கை. “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றியே, ச்ரத்தை மாறாதே கற்பராகில். (கல்வி வாயுமே) “ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநமாகில் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியல்லது இராமையாலே, இத்தை

அப்யஸிக்க, இதுக்குப் பலமாகக் கைங்கர்யத்தை இதுதானே தரும். (கல்வி வாயும்) கல்விதானே ப்ரயோஜந என்றுமாம்.

விளக்கம் - (மணியை) - முந்தானையில் எடுத்து முடிந்து கொள்ளலாம்படி ஸௌலப்யமானவன். “தென்குறுங்குடி நின்ற” என்ற இடத்திலும் இதே ஸௌலப்யத்தைக் கூறுகிறார். (வானவர் கண்ணனை) - “உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி” என்பதன் மூலம் மேன்மையைக் கூறுகிறார். (தன்னதோரணியை) - தனக்குத்தானே வேறு ஏதும் இல்லாத ஆபரணம் போன்றுள்ளவன். “அச்செம்பொனே திகழுந்திருமூர்த்தி” என்பதன் மூலம் வடிவழகைக் காட்டுகிறார். இந்த மூன்றும் சேர்ந்து பரதத்வம் என்றானது. பசங்கூட்டு என்றால் கர்ப்பூரம், சந்தனம், குங்குமம் போன்ற பலவும் சேர்ந்துள்ளது போன்று எனக் கருத்து. (தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) - ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாகவும், “சொற்களாகிய நாம் இங்கு வந்து கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்று கூறியபடி, “என்னை இந்த இடத்தில் சேர்க்கவேண்டும், என்னைச் சேர்க்கவேண்டும்” என்று சொற்கள் ஓடிவந்தன. அதாவது திருவாய்மொழி (1-7-11) - மிடைந்த சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவை. சொற்கள் மூலம் செய்யப்பட்ட கைங்கர்யம் என்றும் சொல்லலாம். (உடன் தணிவிலர் கற்பரேல்) - மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் கற்பார்கள் என்றால். தணிவு என்றால் முயற்சி இல்லாமல் இருத்தல். அதாவது “வந்தால் பத்திரப்படுத்தமாட்டேன், தொலைந்தால் தேடமாட்டேன்” என்று இல்லாமல் மிகுந்த சிரத்தையுடனே கற்பார்கள் என்றார். (கல்வி வாயுமே) - முதல் திருவந்தாதி (67) - ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு - ஞானம் என்பது பகவத் விஷயத்தை அல்லாது வேறு எதனையும் பற்றியிராது என்பதால், இதனைக் கற்கும்போது இதற்குப் பலனாக உள்ள கைங்கர்யத்தையும் இதுவே அளிக்கும் என்கிறார். (கல்வி) - கல்வி தானே பயனாகவும் உள்ளது; அதாவது ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இத்திருவாய்மொழியில், மேல் பரக்க அருளிச் செய்யப் புகுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், பரமபக்திக்கும் பரிகணநைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும் என்றார்; மூன்றாம்

பாட்டில், கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் என்றார். நாலாம் பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார்; அஞ்சாம் பாட்டில், கீழ் “எண்ணிலும் வரும்” என்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில், நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப் பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்தமும் வாரா என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட்டாம் பாட்டில் திருநாம ச்ரவணத்தாலே தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்குதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் விக்குதராகாதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாது என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ வென்ன, என் ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றார்; நிகமத்தில், கற்றார்க்குப் பலஞ்சொன்னார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழி முழுவதிலும் அருளிச்செய்ய இருந்த விஷயத்தை சுருக்கமாக முதல் பாசுரத்தில் உரைத்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் பரமபக்தி மற்றும் எண்ணிக்கை ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று திருமுகம் காண்பிக்கும் என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் அவன் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்று நீ அறிந்தாய், இதற்கு ஏற்றபடி நீயும் நில்லாய் என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி தனது நெஞ்சம் அவனைக் கொண்டாட, அதனை அவர் கொண்டாடினார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் “எண்ணிலும் வரும்” என்ற நிலை பலனுடன் கூடியுள்ளதை தனது நெஞ்சத்திற்கு உரைத்தார். ஆறாம் பாசுரத்தில் இப்படியாக நாம் இருவரும் சேர்ந்து நின்றால் எந்தக் கேடும் உண்டாகாது என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் இவர் அச்சம் கொண்டது போன்றே பொழுது விடிந்ததை உணர்த்தினார். எட்டாம் பாசுரத்தில் திருநாமங்களைக் கேட்டதன் மூலம் தனது உடல் உறுப்புகளுக்கு ஏற்பட்ட வேறுபாட்டினை உரைத்தார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் “வேறுபட்டவர் ஆகாமல் மறந்துவிட்டால்” என்று கேட்க, மறக்க இயலாது என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் மிகுந்த சிரமத்துடன் மறந்துவிட்டால் என்னாவது என்று கேட்க, எனது இதயத்தில் உள்ளவனை மறக்க இயலுமோ என்கிறார். இறுதியாக இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு பலன் உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஸர்வஸ்மாத்த்பரனென்றார்; பஜநீயனென்றார்; அவன்தான் ஸுலபனென்றார்; ஸுலபனானவன் அபராத ஸஹனென்றார்; அவன் சீலவானென்றார்; ஸ்வாராதனென்றார்; நிரதிசய போக்யனென்றார்; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார்; ஸாதம்யபோக ப்ரதனென்றார்; இப்படி ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானொருவன் என்றார். “ஆகையாலே, அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - அனைத்திற்கும் மேம்பட்டவன், அனைவராலும் வணங்கப்படுபவன், மிகுந்த சுலபமானவன், சுலபமாக உள்ள அவன் அபராதங்களைப் பொறுப்பவன், சீலவான், ஆராதனைக்கு மிகவும் சுலபன், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவன், ஆர்வம் நிறைந்தவன் என்று பலவிதமாக உரைத்தார். இப்படிப்பட்டவன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தன்னை எடுத்துக் கொள்வான் என்கிறார். ஆகவே திருவாய்மொழி (1-1-1) - அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே - என்று தனது திருவுள்ளத்திடம் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பத்தால் பகவத் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம் பத்தால் அந்தக் கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றாம் பத்தால் விரோதி கழிந்த கைங்கர்ய வேஷம் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத் கைங்கர்யமென்றார்; நாலாம் பத்தால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐச்வர்ய கைங்கர்யமென்றார். ஐந்தாம் பத்தால் அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறாம் பத்தால் விரோதி நிரஸந சீலனானவன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்; ஏழாம் பத்தால் இப்படி பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம் புக்கவிடத்திலும், தக்தபட ந்யாயம் போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் “இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச் செய்தேயும் தக்தபட ந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நசையில்லை என்கிறார்; ஒன்பதாம் பத்தால் “இப்படி நசையற்ற பின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?” என்று அதிசங்கை பண்ண,

“நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தி யுக்தன்; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய சீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தங்கு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையும் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - முதல் பத்து மூலம் பகவத் கைங்கர்யமே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றார். இரண்டாம் பத்தில் அந்தக் கைங்கர்யத்தில் உள்ள தடைகளை விலக்கினார். மூன்றாம் பத்தில் விரோதி ஏதும் இல்லாத கைங்கர்ய நிலை, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்று முடிகின்ற பகவத் கைங்கர்யம் குறித்து உரைத்தார். நான்காம் பத்தில் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தின் விரோதி ஐச்வர்ய கைங்கர்யம் என்றார். ஐந்தாம் பத்தில் இந்த விரோதியைப் போக்குபவன் அவனே என்றார். ஆறாம் பத்தில் இப்படியாக தனது விரோதியைப் போக்கித் தரும் சீலம் கொண்டவனின் திருவடிகளில் விழுந்தார். ஏழாம் பத்தில் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையில் சரணம் புகுந்தாலும், ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்ததைக் கண்டு தயங்கினார். எட்டாம் பத்தில் இவ்விதம் நாம் ப்ரபன்னராக உள்ளபோதிலும் ஸம்ஸாரம் தொடர்வதற்குக் காரணம் நமக்கு விஷயங்களில் பற்றுதல் போகாமல் இருப்பதே என்று ஆராய்ந்து அவற்றில் பற்றில்லை என்றார். ஒன்பதாம் பத்தில் இவ்விதம் பற்றற்று இருந்த பின்னரும் அவன் காப்பாற்றாமல் நிற்பது ஏன் என்று வினவ, “நான் நாராயணன், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன், உனது அனைத்து விருப்பங்களையும் நாம் முடித்துத் தருகிறோம்” என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அந்த எளிமையில் ஈடுபட்டார். பத்தாம் பாசுரத்தில் ஆழ்வாரின் வேகத்தைக் கண்டு, திருமோகூரில் வந்து நின்று, அர்ச்சிராதி கதியைக் காண்பித்து, இவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதை அருளிச்செய்தார்.

பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 70)

66. உண்ணாதுறங்காதுணர்வுறு மெத்தனை யோகியர்க்கும்

எண்ணாய் மிளிருமியல்வினவாம் எரிநீர்வளிவான்

மண்ணாகிய வெம்பெருமான்றனது வைகுந்த மன்னாள்

கண்ணா யருவினையேன் உயிராயின காவிகளே

பொருள் - அக்னி, நீர், காற்று, ஆகாயம் மற்றும் பூமி ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ள பரமபுருஷனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்று இன்பம் அளிக்கக்கூடியவளாக இவள் உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட இவளுடைய கண்கள் என்று பெயர் கொண்டதும், பல பாவங்கள் செய்த எனக்கு ப்ராணனாகவே உள்ளதும் ஆகிய இந்த இரண்டு செங்கழுநீர்ப் பூக்கள் - உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்து மிகவும் உயர்ந்த பரமபுருஷனைப் பற்றிய ஞானம் அடைந்த யோகியர்களுக்கும் எப்போதும் நினைக்கும்படியான ப்ரகாசத்துடன் கூடிய ஸ்வபாவத்தை அடைந்துள்ளன.

அவதாரிகை - தலைமகள் கண்ணழகிலே யீடுபட்ட தலைமகன் வார்த்தையிதுவும்.

விளக்கம் - நாயகியுடைய கண்ணழகில் ஈடுபட்டு நிற்கும் தலைவன் கூறுகின்ற சொற்களே இந்தப் பாசரமும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (உண்ணாதித்யாதி) ப்ராக்ருத போகங்களால் தரியாதாராய், “ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்” என்கிற புத்தியே யன்றியே “உபாதேயமான வாத்தமவஸ்து உத்தேச்யம்” என்னும் புத்தியையுடையராய், அவ்வாத்தமவஸ்துதான் “ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கையன்றிக்கே ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாந பூர்வகமாக ஈச்வர ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய் “இது அவனுக்கு ப்ரகாரம்” என்றிருக்கும்படி பரமயோகம் கைவந்திருந்துள்ள அவர்களுக்கும். (எண்ணாய் மிளிரு மியல்வினவாம்) அவர்களு மிக்கண்ணுக் கிலக்கானாராகிலவர்களுக்கு மபாச்ரயமான பரதத்வந் தன்னையுங் காற்கடை கொண்டு இத்தையே “அது அது” என்றெண்ணும்படி ப்ரகாசிக்கையே ஸ்பாவமாயுள்ளன.

விளக்கம் - (உண்ணாதித்யாதி) - இந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பங்களால் வாழ இயலாதவராக; “இந்த உலகம் மற்றும் பொருள்கள் தள்ளப்பட வேண்டியது” என்று புத்தியோடு மட்டும் கூடியவராக அல்லாமல், “அடையப்படும் இலக்கான ஆத்மவஸ்துவே ஏற்றது” என்றுள்ள உத்தியோடு கூடியவராக; அந்த ஆத்மவஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமானது என்று எண்ணாமல், அத்தகைய ஆத்மஞானம் மூலம் ஸர்வேச்வர ஞானத்தைப் பெற்றவராக உள்ளவர்களுக்கும். (எண்ணாய் மிளிரு மியல்வினவாம்) - இப்படிப்பட்டவர்கள் கூட இந்தக் கண்களுக்கு இலக்காக ஆனார்கள் என்றால், தங்களுக்கு இயல்பாகவே அண்டக்கூடிய இடமாக உள்ள பரதத்வத்தையும் பொருட்படுத்தாமல், இந்தக் கண்களை எண்ணி மட்டுமே “அது, அது” என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருப்பர்; இப்படியாகச் செய்யும் ப்ரகாசத்துடன் கூடியது.

வ்யாக்யானம் - (எரி இத்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகங்களும் கார்ய ஜாதத்துக்கெல்லா முபலக்ஷணம். அக்நி, நீர், காற்று, ஆகாசம், பூமி இவையடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையவன். (எம்பெருமான்) அவனுடைய

விபூதியோகம் தமக்குப் பேறாயிருக்கிறபடி, அவனுடைய குணங்களோபாதி விபூதியோகமும் தமக் குத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி. (தனது வைகுந்தமன்னாள்) மானாவிபோலே ஆவதழிவதாம் விபூதி போலன்றிக்கே, ஒரு நாளுமழியாததாய், அவனுக்கஸாதாரணமாய், அந்தரங்கமாயிருக்கும் நித்யவிபூதியோடொத்துள்ளவள். அவனுடைய அழியாத விபூதியோ டொத்திருக்கிறவள். (கண்ணாயித்யாதி) அப்படிப்பட்டவள் பக்கலிலே வந்தவாறே ப்ரதாநாவயவமாய், என் பக்கலிலே வந்தவாறே, அச்சேத்யமாய் அதாஹ்யமாய் அழியாததாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவாய், பாதகமாமிடத்தில் ஸ்வதந்த்ரமாய், கண்ணுக்கு விஷயமாய் நின்று பாதகமாகா நிற்றன. (அருவினையேன்) ரக்ஷகமானவையே பாதகமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். (உயிராயின காவிகளே) அவள் பக்கலிலே வந்தவாறே கண்ணாய், என் பக்கலிலே வந்தவாறே உயிராய், இவைதான் நிருபித்தவாறே வடிவு சில காவிகளாயிரா நிற்றன. (உயிராயின காவிகளே) உயிர்தான் கொண்டு நின்று பாதகமாமோ?

விளக்கம் - (எரி இத்யாதி) - அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்கள் அனைத்தும் இவனுடைய கார்யத்துக்கு உபலக்ஷணமாகக் கூறப்பட்டன. அக்னி, நீர், காற்று, ஆகாயம் மற்றும் பூமி ஆகியவை உட்பட பலவற்றையும் தனது செல்வமாகக் கொண்டவன். (எம்பெருமான்) - அவனுக்கு உள்ள விபூதிகள் என்பது தனக்குப் பேறாக உள்ள நிலை. அவன் குணங்கள் மட்டும் அல்லாமல் அவனுடைய விபூதிகளும் தனக்கு ஏற்றபடி இருத்தல். (தனது வைகுந்தமன்னாள்) - ஆவதும், அழிவதும் ஆகிய இந்தப் பூமி போன்று அல்லாமல், எப்போதும் அழியாததாய், அவனுக்கு இயல்பான இடமாக உள்ளதாய், அந்தரங்கமாய் உள்ளதாய் இருக்கின்ற நித்யவிபூதி போன்று உள்ளவள். (கண்ணாயித்யாதி) - அப்படிப்பட்டவள் என் அருகில் வந்தபோது அவளுடைய மிகவும் முக்கியமான உடல் உறுப்பாக உள்ளதும்; மாறாமல் உள்ளது, அழியாமல் உள்ளது என்று கொண்டாடப்படும் ஆத்மவஸ்து போன்றதும்; ஆத்மவஸ்து போன்று அல்லாமல் ஸ்வதந்த்ரமாக நின்று பாதிப்பதும் ஆகிய அவள் கண்கள் பாதகம் செய்தன. (அருவினையேன்) - காப்பாற்றுவதாக உள்ள வஸ்துக்களே பாதகமாக உள்ளது போன்று பாவங்கள் செய்தவன். (உயிராயின காவிகளே) - அவளிடம் உள்ளபோது கண்களாகவும், என்னை அடுத்து வரும்போது எனது உயிராகவும் உள்ளன.

(உயிராயின காவிகளே) - உயிர் என்பதே ஒரு வடிவு கொண்டு பாதகம் செய்வதாக உள்ளன.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்